

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 171/2022
24.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Ивановић адвокат из ..., против тужене Специјалне болнице за плућне болести „Др Будисав Бабић“ из Беле Цркве, чији је пуномоћник Страхиња Николић адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2173/19 од 26.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 24.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2173/19 од 26.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2173/19 од 26.02.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Вршцу – Судска јединица у Белој Цркви П1 159/18 од 11.04.2019. године којом је поништено решење тужене бр. .. од 14.05.2018. године и обавезана тужена да врати тужилу на рад, као и да јој исплати трошкове поступка у износу од 62.250,00 динара у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију из свих законом дозвољених разлога.

Тужилца је у одговору на ревизију предложила да се иста одбаци као недозвољена или одбије као неоснована.

Одлучујући о изјављеној ревизији на основу члана 408. и члана 441. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности. Ревизија не садржи наводе о другим битним повредама одредаба парничног посутпка због којих се, под условима из члана 407. став 1. тачке 2. и 3. ЗПП, тај правни лек може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је од 2008. године у радном односу са туженом, на пословима лекара Тужили је дат у закуп стан на одређено време док је у радном односу са туженом. Уговор о закупу стана тужени је једнострано раскинуо 20.03.2018. године, остављајући тужили рок за иселјење од 30 дана. О једностраном раскиду уговора тужила је била писмено обавшетенa. Оспорено решење о отказу уговора о раду донето је 14.05.2018. године, због повреда радне обавезе учињених 23.03. и 26.03.2018. године, предвиђених чланом 130. став 1. тачка 21. Колективног уговора тужене од 24.03.2017. године. Пре доношења наведеног решења тужили је уручено писано упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду. Тужила је 23.03.2018. године са супругом приступила у канцеларију техничког секретара ВД директора тужене и затражила објашњење за отказ уговора о закупу стана, а такво објашњење је тражила и од лица које је запослено на пословима правника, које је накнадно ушло у канцеларију. Тужилин супруг се повишеним тоном обраћао директору тужене, такође захтевајући објашњење о разлозима за отказ уговора о закупу стана, рекавши му да се то неће добро завршити и претећи подношењем тужбе, говорећи директору да је он срамота за ... и да га се сви у селу стиде. Тужила је 26.03.2018. године стручном колегијуму тужене упутила допис у којем је навела да је 23.03.2018. године добила отказ уговора о закупу стана на подмукао начин, без било каквог претходног разговора и образложења – на неколегијалан и неморалан начин којим ВД директора и правница покушавају да на њу врше притисак због спора који се води поводом њене специјализације, што је противно свим етичким и моралним нормама и представља облик злостављања на раду. У истом допису тужила је навела да од ВД директора константно добија претње отказом уговора о раду те да он својим одлукама, по савету правнице, понижава све запослене, а нарочито своје колеге лекаре и обавестила стручни колегијум тужене да је пред надлежним органима покренула поступак по питању кампање, махинација и незаконитог поступања ВД директора и правнице. Између странака постоји спор поводом уговора о тужилиној специјализацији.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су у о тужбеном захтеву у овом спору одлучили правилном применом материјалног права.

Према одредби члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду, запосленом се може отказати уговор о раду ако учини повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду. Тужили је уговор о раду отказан због повреде радне обавезе прописане чланом 130. став 1. тачка 21. Колективног уговора тужене, насилног, недоличног или увредљивог понашања према другим запосленима, испољеном у два временски блиска догађаја.

Оценом изведених доказа која се ревизијом не може побијати, јер се на тај начин оспорава утврђено чињенично стање што је противно члану 407. став 2. ЗПП, утврђено је да тужила 23.03.2018. године није никога вређала или му претила, тако да у том догађају нема обележја понашања које се може подвести под означену повреду радне обавезе. Евентуално недолично опхођење њеног супруга према ВД директора

тужене не може се ставити у кривицу тужиље, као услову за постојање повреде радне обавезе. У погледу појединих израза наведених у тужиљином писмену од 26.03.2018. године ревизијски суд прихвата изложено правно становиште другостепеног суда да употребљени изрази представљају грубе вредносне судове о понашању ВД директора тужене и правнице, али да њихов циљ није била повреда угледа и части тих лица, већ изношење критичког мишљења о њиховом раду и понашању уопште, а посебно према тужиљи у вези са спором око њене специјализације и отказа уговора о закупу стана. Осим тога, тужиља је ово писмено упутила стручном колегијуму тужене здравствене установе, у складу са пословним кодексом тужене.

Из наведених разлога, по оцени ревизијског суда, нису основани наводи тужене да је у овом спору погрешно примењено материјално право. Ревизијом се делом понављају наводи жалбе и оспорава утврђено чињенично стање, нарочито у односу на догађај од 23.03.2018. године, и износи другачији став о значењу израза употребљених у тужиљином допису од 26.03.2018. године и њиховој подобности да повреде углед и част других запослених.

Следствено изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**